

INNERLIJKE INSTELLING EN UITDRUKKING

(cursus: Bijeenkomsten van onderling beraad)

22 juni 1961

Alles wat u denkt, wat u doet, is op zichzelf onbelangrijk, want het is een deel van wat geschapen is, en maakt uiteindelijk heel weinig uit. In de kosmos wordt dit alles gelijkgesteld, maakt dit alles samen deel uit van de volmaaktheid.

Belangrijk is: De wijze waarop u zich daarin beweegt. Hoe uw innerlijke verhoudingen zijn. Hoe uw denken in feite tot uiting komt. Hoe uw daden in feite gemeend zijn.

Hierop de nadruk te leggen, meer dan op de uiterlijke verschijnselen, is bevorderlijk voor innerlijke rust en brengt de mens tot een steeds grotere beheersing. Beheersing van jezelf, maar ook wel degelijk beheersing van de krachten die rond je optreden - zover ze je beroeren - is een van de belangrijkste factoren in elke esoterische evenals in elke magische ontwikkeling van geest en mens.

Zolang wij ons door het uiterlijke laten drijven zijn wij slaven. Zodra wij het uiterlijke a.h.w. als een begeleidend verschijnsel zien, op zichzelf onbelangrijk, en de intentie van ons eigen wezen daar ten volle inleggen, volbrengen wij daarmee een werk van veel groter en hoger belang.

Ik zou U graag een voorbeeld willen geven: Er zijn schilders geweest als een Gauguin, Picasso, Rubens, Rembrandt, Hals, Van Dijk enz.. U zult erkennen dat velen van hen tijdens hun leven eigenlijk geen erkenning konden gewinnen. Enkelen hebben successen geboekt, maar vaak ten koste van wat zij innerlijk als juist aanvoelden, bv. Rubens. Wat echter blijkt nu de waarde te zijn die ze de wereld nalaten: datgene waarin zij hun ware wezen weergaven, en zich niet lieten beperken door de opvattingen of de betaling en de verkoopmogelijkheden van het heden. De meesten van hen gingen uit van het standpunt: ik zal voor mijn eigen leven mij moeten aanpassen aan die maatschappij. Ik zal dus schilderen en produceren wat ik verkopen kan. Maar daarnaast zal ik voor mijzelf scheppen wat voor mij geloof, vorm en schoonheid is. Ik zal mijn eigen waarden en wetten zo volledig mogelijk uiten. Dat zijn de groten van vroeger. Zo is het voor u ook.

In uw wereld zult u zich aan moeten passen aan vele dingen die op zichzelf onbelangrijk zijn. U zult de mensen vaak moeten geven wat ze vragen, onverschillig of u nu er een zaak op na houdt of diensten bewijst aan het publiek, of misschien scheppend werkt. U zult altijd moeten beantwoorden aan wat van u geëist wordt, maar daarnaast behoudt u de mogelijkheid om uw eigen wezen en intentie zo vrij mogelijk te beleven. Zodra de scheiding tussen deze beide waarden optreedt en u het "noodzakelijke" als onbelangrijk beschouwt, maar datgene wat uw wezensuiting is, als belangrijk, zult u dus in de tijd a.h.w. altijd overwinnen.

Nu staat de wereld van de geest gelijk met die tijd. De sferen hebben niet het tijdselement dat u kent, (de stoffelijke bepaling) maar zoals u weet ten hoogste de persoonlijke tijd, dus het eigen tijdsbeleven, het achtereenvolgens beleven van invloeden.

Aan het einde van deze cursus zou ik hierop nadruk willen leggen. Alles wat ons wezen harmonisch uitdrukt en weergeeft werkt onmiddellijk in de sferen en vanuit de sferen, zover het directe geestelijke krachten betreft, onmiddellijk op de wereld in. Alle hulpmiddelen om deze harmonie voor onszelf en deze juiste uiting zo goed en zo volledig mogelijk te produceren, zijn kostbaar. Zij zijn zo kostelijk, zo onbetaalbaar dat het dwaas is om deze dingen te verspillen. U zelf te leven, wil zeggen, u zelf een magisch geweld te verschaffen dat u zelfs niet eens kunt overzien.

Alles wat u naar de geest uitzendt als vraag, als behoefte, als wens, als wil tot helpen, tot steunen, tot onderrichten, bewust doen worden, enz., zal vanuit deze harmonie een verveelvoudigde werking hebben, zeker wanneer u daarbij niet uw eigen beperking van denken gebruikt om het doel precies te omschrijven. Dat kunt u alleen doen wanneer u werkt met uw eigen krachten en vanuit uzelf, maar eerder het totale doel zet als een mogelijke en noodzakelijke

ervaring. Een ervaring die buiten u wordt geprojecteerd, opdat er meer Licht zij, meer vreugde, minder lijden, meer harmonie.

U zult van mij willen aannemen, vrienden, dat dit zo belangrijk is dat wij zeker alles moeten doen om zelfs met een kennen van magische regels en wetten, in de eerste plaats vanuit deze persoonlijke harmonie met de kosmos, vanuit een zo waar mogelijke en volledig mogelijke uiting van ons eigen begrip van wat goed en juist is, te werken.

Er is niets belangrijker dan dit.

Alle wetten, ook van magie en esoterie dienen ondergeschikt te worden geacht aan die alles bepalende regel, maar kunt u met behoud van deze zuivere persoonlijkheidsuiting komen tot het hanteren van magische regels en wetten, het gebruik maken van overbrenging van krachten, transmutatie van waarden, zo zult u zien dat voor u wonderen op den duur een eenvoudig iets worden, iets wat u niet anders verwacht. De beperking van het menselijke in uw wereld legt wel schijnbaar een beperking op aan geestelijke invloed maar zal zodra het bewustzijn van één of meer mensen deze invloed van de geest aanvaarden, daardoor overweldigd en doordeesemd worden.

Ik kan er niet voldoende de nadruk op leggen. Het is onmogelijk om scherp en duidelijk genoeg te zeggen hoe belangrijk dit is, juist in de komende tijd. Want de materie aan zichzelf overgelaten is praktisch ten ondergang gedoemd, maar de materie, verrijkt met de werkingen van de verlichte geest en meer en meer ontdaan van haar beperkingen van stoffelijk weten en denken en bewustzijn, zover dit voor de geest noodzakelijk is, kan een herboren wereld worden.

En wanneer het even kan, zult u daar toch ook deel van willen zijn nietwaar? U zult bij willen dragen tot niet alleen een behoud van de mensheid in haar huidige vorm en op haar huidige wereld, maar tot het geboren worden van een nieuwe tijd.

De grondslag van dit alles, heb ik u zo-even genoemd. Overdenk deze dingen. Trek daar uw eigen en persoonlijke conclusies uit en zet deze om in praktijk. Praktijk is voor u zeer belangrijk omdat u alleen datgene wat u niet slechts in gedachten, maar ook feitelijk beleeft, deel acht van kosmos en wereld volgens stoffelijke normen, alleen zo in de stof de geestelijke werkingen met de grootste kracht en duidelijkheid tot uiting kunt brengen.

Ik sluit hiermede deze cursus geheten: "Bijeenkomsten van onderling beraad", maar ik hoop dat ik hiermede niet onze samenwerking besluit maar deze integendeel zie groeien, tot zelfs de meer formele contacten als deze kunnen worden vervangen door het informele en directe contact van mens en geest, geboren uit het ware leven en streven van de mens en zo ontvankelijk zijn voor alle werkelijkheid die in de hogere werelden gekend is.

GELOVEN EN KUNNEN IN VERTROUWEN OP HOGERE MACHT (STUDIEBIJEENKOMST)

22 januari 1962

Wij willen proberen om een richting aan te geven die nuttig is voor de stof die in de toekomst gebracht zal worden, en ook voor de praktijk, welke ten slotte de bedoeling is in de eerstkomende maanden.

Er is al verscheidene malen gesproken over het opbouwen van een tweede werkelijkheid, van gedachtekracht, het denken en het geloof van de mens. Ieder heeft vanuit zijn bewustzijn, vanuit zijn opbouwende ideeën die hij kent van vroeger, aanpassingen gevonden in het heden. Wij moeten echter toegeven dat zulke processen - want deze zijn het zonder meer - een langzame groei zijn, en in dit langzame groeien is er een tijd nodig waarin andere aspecten van het eigen bewustzijn nauwer dienen omschreven te worden.

Wij hebben in den beginne gezien dat de schepping uiteen valt in twee grote delen. Deze twee grote delen, voor ons erkend als een bepaald positief of negatief (vrouwelijk of mannelijk) zijn aan de hand van het menselijk stadium niet te overzien in zijn geheel. De mens met zijn redelijke begaafdheid zal altijd handelen volgens datgene wat hij ogenschijnlijk (dus voor hem) als waarheid erkent. In deze waarheidserkenning zal zijn eigen persoonlijkheid en diens begaafdheid de toon aangeven voor het oordeel (of de richting) dat hij vanuit het punt dat in de bereiking ligt, heeft gekozen.

Er is echter meer in de mens. In de mens zijn bepaalde voertuigen aanwezig en verbonden met het Goddelijke, namelijk met al datgene wat de geest als bewustzijnsverhouding heeft gekend op zijn weg. Deze zijn niet zonder meer te activeren in de mens en op het ogenblik dat punten en waarden van buiten hem komen, staat hij versteld van de eenzaamheid waarin hij vertoeft.

En hier is de nadruk gelegd op eenzaamheid, omdat deze noodzakelijk is van het ogenblik dat u de stap in het onbekende doet. Alles wat in het bewustzijn aanwezig is, is een deel van datgene wat u hebt ontmoet. Dus u bent ermee bekend. Wanneer echter een stap in het onbekende genomen wordt, dan kan niets meer meepraten van datgene wat uw eigen bewustzijn of herkenningsvermogen inhoudt, en staat u logischerwijze in de eenzaamheid.

Vandaar dat in het Hoogste, de eenzaamheid, soms in meditatieve proeven, concentratie en contemplatie, gebruikt wordt om de eigenlijke erkenning van de ziel te benaderen. Heel eigenaardig is het, van het ogenblik dat de eenzaamheid bereikt wordt door meditatie, de vergetelheid van de eigen persoonlijkheid op het voorplan treedt. Men is zich niet meer bewust van datgene wat men is geweest. Men vraagt zich ook niet af wat men zal worden. Men erkent het ogenblik van het Zijn. In dit Zijn van het ogenblik voelt hij zich verheven door een kracht welke kosmisch kan genoemd worden en die direct als levensdraad van de mens en diens bewustzijn geldend is.

Nu is er reeds veel gesproken over deze levenskracht, levensdraad en al zijn benamingen leiden tot één punt: Het Zijn.

Wanneer de mens is, is zijn wezen niet te omschrijven. Het is niet te overzien en hij plaatst dan voor deze onoverzichtelijkheid iemand of iets buiten hem die toch alles ziet en alles weet. Van daaruit groeit in elke mens een bepaald Godbewustzijn. Welke naam u daaraan geeft doet niets terzake. Maar van het ogenblik dat u deze krachten, deze persoonlijkheid of vorm gaat zien als iets dat direct antwoord geeft op uw vraag zonder meer, doet u fout. Er staat geschreven, "vraag en u zal gegeven worden." Dat is zeer duidelijk, indien men normaal een God aanbidt die goedertieren en liefdevol is.

Er dient de nadruk op gelegd dat dit een eenvoud is en een begin. Maar dat het nooit direct waarheid kan inhouden zoals nu vertekend is weergegeven en zoals Jezus indertijd anders bedoelde. Daarom kunnen we beginnen met aan de andere zijde te stellen: "Vraag en u zal niet gegeven worden". Wanneer deze stelling gegeven wordt, zou het onzinnig lijken deze zin de ruimte of het bewustzijn in te slingeren. Er dient nagedacht over deze benaming en een oorzaak gevonden waarom dit eigenlijk wordt gesteld.

De noodzakelijkheid tot het normaal gebed is een erkennen van een Opperwezen dat alles in zich draagt en waarvan u deel bent. Door de erkenning van uw deel zijn van dit Opperwezen, beseft u ook uw eigen onvolmaaktheid en onzinnigheid van uw oordeel. De vraag verliest direct de waarde in deze meditatie of persoonlijkheidsopgang. Er dient echter op gewezen dat het te allen tijde de mens mogelijk is, volgens het beeld en de gelijkenis die de Schepper in ons heeft gelegd, dat het scheppend vermogen bij de mens direct van kracht kan zijn. Dat hij dit scheppend vermogen niet kan krijgen vanuit zijn klein bewustzijn is logisch, is normaal. Vandaar dat juist de opgang in het Goddelijke de mogelijkheid biedt scheppenderhand op te treden. Van het onbekende niet het iets te maken dat volgens het huidige bewustzijn nodig is om nauwer tot God te komen en de God in de nabijheid te manifesteren.

Daarom wordt gesteld: Indien ik mijn God erken als een Opperste Wezen zal ik dan pas bekomen, wanneer ik er de rede van mijn bede bij zeg. In deze rede ligt een directe activiteit van het individu verborgen waarbij alles in de vooromschreven openbaring of de aanvaarding van het Goddelijke niet anders overblijft dan de aanvaarding van de toestand en het meester zijn van de komende onzekerheid.

Gezien aan de mens de mogelijkheid is gegeven alles te richten vanuit het Zijn en het bewustzijn dat hij bezit, is het noodzakelijk de erkenning van het eigen wezen aan te voelen. Niemand kan direct de zekerheid geven wat hij is. Hij kan niet beseffen waar hij aan toe is, want de toekomst is voor elke mens, voor elke geest afhankelijk van het heden. Mits het heden niet overzichtelijk is, kan onmogelijk de toekomst worden bepaald. De toekomstbepaling in de vorm van kracht, van aanvoelen en beleven is mogelijk voor de mens, indien hij zijn eigen sterke aanvoelingscapaciteiten verhoogt, en het geloof legt in de zekerheid dat het komen zal.

Vandaag de dag gaan we in het verkleind gedeelte van Aquarius een beleving ondergaan die elkeen versteld kan doen staan. Aquarius is een kracht die niet geselecteerd is maar die elke activiteit, elk denken, direct bevordert en het geschapen oordeel (of geschapen toestand) direct in zijn gevolg kenbaar laat. Wanneer wij de Witte Krachten van Aquarius en diens Heerser aannemen is het mogelijk ons werk in een zeer groot kader te verrichten en is er niets meer onmogelijk in een aanvaarding van de huidige toestand, mits de erkenning van beide waarden erin is. Indien wij goed en kwaad - liefde en haat - veroordelen in ons zelf op een wijze dat wij partij kiezen, waarbij door dit partij kiezen een ontkennen van het Goddelijke evenwicht daarin erkend wordt, zullen wij nooit beschikken over de volheid van het weten dat Aquarius met zich draagt.

Wij dienen echter wel te beseffen dat buiten ons alle eventuele verschijnselen aan ons oordeel onderworpen zijn en wij kunnen aan de hand van dit oordeel, dat ter eigen voeding strekt, het inzicht krijgen hoe bepaalde punten die schijnbaar aan tijd beperkt en gebonden, in de ruimte ook voor ons vatbaar en overzichtelijk worden. Door deze beleving staat een mens omzeggens (zo goed als;Red.) eenzijdig en in deze eenzijdigheid treedt geen enkele verstoring op en past alleen het spiegelbeeld dat de wereld, de Kosmische God, aan ons biedt.

Bij alle eventuele benamingen van geloof dient gesteld dat in de Kosmos een denkend wezen aanwezig is, waar de mens direct mee verbonden zijnde ook direct zijn kracht kan uiten in de verhouding waar deze kracht in staat.

Bijvoorbeeld, ik heb hier voor mij een gewicht (1 kg) dat ik goed kan verplaatsen. Van het ogenblik dat ik mij concentreer op de mogelijkheid - die in mij ligt - (mijn fysische capaciteit dus) van dit gewicht van links naar rechts te verplaatsen, heerst in mij een positief evenwicht van kunnen. Ik kan wanneer ik daar volledig in geloof dat ik het kan, en dit is in dit geval gemakkelijk, (mits ik het kan en zie), even zo goed, wanneer ik dit kleine proces bijhoudt als een erkende werkelijkheid voor mij, de straat opgaan en 10 ton wegslepen. Hier is voor nodig dat ik, bij het proces (het wegslepen van die 10 ton) een positieve zekerheid aanneem, zoals ik dit voordien heb gedaan. Het is een eenvoudig voorbeeld dat omschrijft dat het geloof van de mens dient gepaard te gaan met een beleven en dit beleven dus volledig geassocieerd moet zijn met de zekerheid van de mogelijkheid in de menselijke capaciteiten.

Dit voorbeeld geeft u de mogelijkheid tot associaties, tot overdenkingen en wijzigingen van verscheidene krachten.

Daarbij dient opgemerkt dat eventueel alle krachten van magisch geweld, van kosmische geaardheid, van scheppend vermogen, in evenredigheid en in erkenning van een innerlijke

harmonie dienen gevoed te worden. Dit betekent dat niemand of niets ter wereld een aantrekkingskracht kan bezitten indien de harmonie van de aangetrokken krachten niet aanwezig is. Het hoogste geval is dat de hoogste positieve Goddelijke kracht de bereiking kan geven via een bewustzijn die dan de enkeling aan de hand van de erkende Schepping in en buiten hem kan waarnemen.

Alle erkende krachten voor de mens en de wijze waarop ze voor zichzelf en voor hem iets betekenen, kan de mens te allen tijde aan de hand van een neerschrijven, een gebaar, of een direct contact, met iets wat voor hem directe rust betekent, hanteren. Alle erkenningen van toestanden, waarin deze krachten de beleving mogelijk maken zijn zeer gunstig en thans zeer zeker noodzakelijk.

Wanneer u komt tot een innerlijke rust en de noodzaak van een meditatie en een handeling zoals omschreven en u vrij staat, (mits de verhoudingen juist zijn geplaatst), dient u te allen tijde te beseffen dat wanneer u een richting geeft in uw denken, in uw wezen, in uw doen, alle kracht van Aquarius en ook alle erkende Goddelijke Krachten in uw wezen direct actief zijn.

Wat kan en mag men nu direct doen? Op het ogenblik is de mens in staat kleine proeven voor zichzelf te nemen. Van het ogenblik dat men een proef voor zichzelf neemt zal men zeker dienen te erkennen dat ook buiten het slagen van deze proef, een mislukken mogelijk is.

Nemen wij de mislukking als eerste punt van bereiking. Dan zien we direct de tekorten aan van ons eigen wezen. In de mislukking wordt aanbevolen een herzien van uw eigen doelstelling en het vertrouwen dat u hebt op de krachten waarmee u tot uw doel wilt komen. Het is een bepaalde zelfkennis die bij een falen helemaal direct als negatief door de buitenwereld erkend, positief kan omgezet worden van het ogenblik dat u zich dan direct het heden realiseert en het heden neemt als een erkenning. Van het ogenblik dat een mens slaagt, (hij krijgt dus meer inzicht), hij is zeker dat iets is gebeurd, zal hij de erkenning in zich dienen te dragen dat ook wanneer dit kan slagen, grotere zaken mogelijk zijn.

Ik bedoel hier het contact dat u met de geest kunt krijgen via Kruis en Bord en dergelijk. Alle eventuele bereikingen die u van uzelf zoekt zijn direct als falen opgetekend. Van het ogenblik dat u een contact met de geest zoekt zult u in uw eigen wezen plaats dienen te maken voor datgene wat de geest u brengt. Een aanvulling vanuit de geest is helemaal niet noodzakelijk van het ogenblik dat iemand actief streeft. Want men zal gezien het voorgestelde telkenmale deze krachten aantrekken die met hemzelf harmonisch zijn.

De harmonie ligt gewoonlijk in de daad. Vandaar dat wanneer u een daad begint, de rest automatisch aangevuld wordt. Indien echter iets moet worden gebracht zult u uzelf op een zodanige wijze dienen in te stellen dat er een plaats voor de geest vrijkomt. Dit doet u het best nadat u een bepaalde sfeer hebt geschapen, zogezegd de kamer te verlaten, althans symbolisch. Op deze wijze kan de geest ongeremd gebruik maken van alles wat gebracht dient te worden en dit brengen zal hoogstens in den beginne een aanvulling kunnen zijn van datgene wat u er reeds actief hebt gepresteerd. Openbaringen vanuit de geest worden praktisch de twee eerstkomende jaren niet meer gegeven. De reden ervoor? Dat de tijd te wisselvallig is, dat de inzichten van de mensen te verward zijn waardoor een openbaring alleen zou leiden tot misverstanden. De rechtstreekse kern van aandacht is gevormd aan dat wat de mens doet, het willen van de mens en het bereiken van wat hij aan de hand van datgene wat hij eerlijk wil bereiken, mogelijk is.

U ziet, er dient een begin te worden gemaakt met voor uzelf eerst en vooral:

1. Afstand te doen van uw redelijk denken, (voor zover het een experiment met de geest betreft).
2. U vrij temaken van wat u nu als bepaald vaststaande feiten hebt geleerd.
3. Bij het eventueel eenzaam vertoeven een zodanige beleving in uzelf te krijgen dat u de onbekende kracht leert aan te voelen. Een onbekende kracht aanvoelen betekent in geen enkel geval dat u een direct inzicht krijgt van datgene wat u moet doen. Het is een gewaarwording waarbij u zich grotendeels prettig voelt en bij het afladen van deze prettigheid kunt u nadien terug uw redelijkheid hernemen en profiteren van het geestelijke pluche dat is blijven hangen in uw omgeving en zeer zeker uw denken heeft beïnvloed.

Vernieuwingen komen te allen tijde tot stand. Vandaar, indien u zich op het oude blijft vast

ankeren in de wijze dat dit zo moet komen en niet anders dan dit vooropgestelde, zal altijd een falen voor de boeg liggen.

Vraag: Hoe moeten we ons instellen voor zulke concentratie?

Antwoord: De concentratie die u bedoelt om tot de erkenning van uw eigen wezen te komen? Eerst en vooral als voorscholing: Het vergeten wat is geweest. Het niet bezorgd zijn voor de toekomst, waarbij het begeerte-element is uitgesloten. Het aanvaarden van de huidige toestand, waarbij in deze aanvaarding direct lichamelijke gewaarwordingen zullen plaats vinden.

In het begin kan het zijn, dat uzelf lichamelijk onevenwichtig bent. Door aanvoeling van deze onevenwichtigheid (dus het antwoord op een directe meditatie) zult u direct de noodzaak krijgen dat deze storingen ophouden. Dit houdt u zolang aan tot u werkelijk voelt dat deze storingen daar niet meer zijn. Wanneer dit het geval is treedt u terug in uw eigen wereld en neemt de eerste impulsen die u rechtstreeks in u krijgt als richting voor uw eigen wezen.

Het zal u duidelijk zijn dat bij een eventueel niet te sterk suggereren, maar het aanvoelen, het lichaam direct bepaald is door het denken van dien. Neem nu aan dat bij een eventueel moeilijk in rust komen er een gewaarwording in het lichaam is die irriteert, dan kunt u de kracht van rust, harmonie en evenwicht gebruiken om deze irritatie te doen ophouden. Bij de erkenning van dit verschijnsel dient mee omsloten te zijn de erkenning van het Goddelijke Wezen waar u zich volledig aan offert door het feit dat het middel, waartoe de Goddelijke Wet u gedreven heeft, in staat is alles terug te herleiden tot datgene wat u noemt: rust.

Vraag: Hoe komt het dat wij bij onze oefening van Kruis en Bord, (die wij toch niet op eigen initiatief in gang staken) altijd kracht voelen, veel beweging hebben, maar nooit iets bepalend doorkrijgen?

Antwoord: Zoals u zelf toegeeft dat u kracht voelt, dan is het doel bereikt. Het ligt niet in de bedoeling om direct via onze Orde vrije communicaties door te geven via Kruis en Bord of andere wegen. De bedoeling is eigen activiteit te ontwikkelen en deze activiteitsontwikkeling is alleen mogelijk wanneer een sfeer geschapen kan worden die aan de hand van het harmonisch aspect dat u in u draagt bevorderlijk is. Nakomende berichtgevingen komen zeker en vast en als ik mij niet vergis is er zelfs gewag gemaakt van een periode van 6 tot 7 maanden. Alles samengevat: verheug u in beweging, in aanvoeling van kracht en probeer u te realiseren wat deze momenten voor u betekenen. Een op voorhand geconcentreerd zijn en een ietwat geïrriteerd zijn door een te sterke concentratie op datgene wat komen zal, betekent een remming van het eigen wezen. Daarom werd u ook eens in de loop van deze cursus de raad gegeven: laat beweging komen, net alsof het was dat u het zelf deed.

Vraag: Ik dacht dat ik misschien de oorzaak zou zijn van het uitblijven van contact?

Antwoord: Het feit alleen dat u denkt dat u de oorzaak bent betekent dat u een minderwaardigheid in u draagt welke zeer sterk remmend werkt. Dit werkt niet meer remmend van het ogenblik u de kamer symbolisch verlaat. Dat heeft helemaal geen betekenis in een verdere ontwikkeling. Want veelal zal lange tijd geëxperimenteerd worden en zullen de vertekeningen van het experiment leiden tot een op de duur onzinnig lijken, doch plotseling krijgt u een leidraad en deze leidraad komt dan via de eigen ontwikkeling, de trap die u hebt bereikt. Er is gezegd, van het ogenblik dat er noodzaak is geschapen en deze noodzaak wordt erkend als komende vanuit het Goddelijke mits de bijdrage van het eigen voertuig en de eigen geestelijke bewustwording, is alles mogelijk voor een mens die het inzicht heeft of krijgt, al is het bij kleine fracties van momenten. Gezien dit gestelde in de bereiding ligt, is alles wat nu op touw is gezet door de Orde belangloos. Anderen zien eerst de verandering voor u deze zelf opmerkt.

Vraag: Kunt u ons het doel van die concentratie en het praktisch nut toelichten?

Antwoord: Wanneer wij spreken van grote tendensen kunnen wij wereldpolitiek nemen, maar het ligt niet in de bedoeling dat wij direct zo als gedachtekracht-diplomaten gaan fungeren. Maar het is wel noodzakelijk dat een mens terwijl hij op de wereld leeft, zoveel mogelijk de rechtstreekse doelstelling van zijn eigen geest leert kennen.

De Geest neemt dus bezit van het voertuig, en de vertekeningen die in de stof plaatsvinden zijn zodanig groot, dat praktisch van elke beleving die in de stof voor de mens en dan ook voor de geest mogelijk zijn, (laat ons zeggen op 10 jaar tijd) misschien een 3 maand of 6 maand bij de doorsnee mens als nut kent.

De geest groeit, maar het komt er op aan zoveel mogelijk te groeien in de stof. Vandaar dat het zeker noodzakelijk is om ervaringen op te doen. Ervaringen op te doen op een wijze dat u zelf kunt dirigeren wat voor u de beste ervaringen zijn. En nu is het goed veel te weten, zoals dat vuur verbrandt, dat water laat verdrinken maar ook dorst lest enz., maar dat zijn eigenlijk direct geen geestelijke belevingen. In de geest leven deze waarden gewoonlijk andersom. Vandaar dat eenmaal de mens het stoffelijke verlaat, hij noodgedwongen alle eventuele associaties van de kleine belevingen, die tot een groot krachtsveld leiden of een groot vergelijkingspunt, zal dienen te ontleiden en dan verder (pas in de geest) een inzicht krijgt van datgene wat hij eigenlijk tijdelijk in de stof is komen doen.

Het is duidelijk dat het noodzakelijk is een meditatie te houden waarbij de erkenning van het eigen Ik op de voorgrond treedt. In de erkenning van het eigen Ik zijn de krachten en de krachtsverhoudingen die direct voor het Ik bruikbaar zijn, herkenbaar in de geest en ook in de stof. Indien u zo werkt spreekt u verder van activiteit. De activiteit, de doelstelling, de daad, die daaruit voortvloeit, is direct medescheppend aan de grote kosmische werkingen die op de aarde reeds plaatsvinden.

Zo kunnen wij bijvoorbeeld komen als volgt: Deze tijd is een periode van strijd. Wie nu op gelijk welk punt strijd erkent in zijn weten, als een noodzaak, zal de kracht van de geest die de strijd in stand houdt direct aanvoelen, met het gevolg dat diegene die het zwaard hanteert door het zwaard zal vergaan.

Wanneer u nu een concentratie hebt gedaan, een erkenning van het eigen wezen daarvoor inlegt, dan zal zeker bij u strijd zo weinig mogelijk gaan optreden. Dat maakt dat van elk impuls dat bij u dan positief in plaats van negatief opkomt, u ook meer positieve daden zult kunnen stellen. Positieve daden betekent een meer erkennen van de wereld, een beter beleven van de wereld, en zeer zeker een vrediger bestaan. Uit een vrediger bestaan zullen alle activiteiten, hoe u deze ook noemen wilt, direct kenbaar zijn voor de wereld en in deze erkenbaarheid zult u dan uw God zien, en dat is tenminste de bedoeling.

Het ligt niet in de bedoeling van grote wijsheid op te doen via een leerplan. Dit kan de mens op de tijd die hem geboden wordt onmogelijk hanteren. Het is zeker niet allen de bedoeling, maar de noodzaak van heden, de mens zichzelf te leren erkennen en dat in een innerlijk beleven. De mens komt te weinig tot een innerlijk beleven. Vreugden die hij nu geniet, het gezellig samenzijn zoals dat kan gebeuren, het erkennen van bepaalde harmonische aspecten in de buitenwereld, in de familie, enz., dat noemt de mens op dit ogenblik vreugde. Maar dat is nog geen vreugde, vergeleken met datgene wat u innerlijk kunt beleven.

Nu is het vanzelfsprekend, wanneer u luchtig en goedhartig bent, dat u meer kunt presteren. Iemand die optimist is kan meer doen dan iemand die pessimist is, meer bereiking krijgen, meer vreugde en geluk kennen. Hoe groter nu de innerlijke vreugde is, en daar is de uiterlijke vreugde maar klein bier bij, hoe groter dat de omvang van al zijn en van uw eigen streven en denken zal zijn.

Op de duur wordt het mogelijk om niet alleen de gewone huiskamer, de gewone familie, onbewust te beïnvloeden, maar bijvoorbeeld een ganse wijk. Indien veel mensen zichzelf op dergelijke wijze leren kennen en dezelfde kracht in zich voelen en daarmee werken, wordt het mogelijk met een groepje, zoals wij zijn, een gans land te overheersen. Overheersen in die zin dat de positieve krachten reeds op voorhand gevormd zijn vooraleer onbewuste mensen ze normaal zouden dienen te vormen. U kunt hier verder uit afleiden dat het groepswerk dat wij begonnen zijn op dit ogenblik praktisch onoverzichtelijk is, en er schijnbaar iets nutteloos gezegd wordt, maar in feite enorm grote betekenis heeft. Alles wat via de eigen erkenning van uw eigen wezen als noodzakelijk wordt erkend door de geest, zal zich voor u openbaren.

Uit de erkenning van uw eigen wezen zal de noodzaak zich opdringen om wijsheid te vergaren, om begrip te krijgen voor datgene wat in en bij uw wezen past. Indien de mens zich zo gaat uitbreiden komen er automatisch punten bij die schijnbaar voor hem een vertekening inhouden. Dit betekent dat hij in strijd komt met iets. Op het ogenblik dat deze strijd gaat oplossen dient hij terug naar zichzelf te keren en in de overzichtelijkheid die hij dan in eigen mogelijkheden krijgt, komt de erkenning, de waarheid van datgene wat hij bestrijdt naar voren. Hij krijgt de reden waarom. Indien hij deze reden werkelijk voor zich aanvoelt gaat hij geneigd zijn zich aan te passen. Indien die zich gaat aanpassen zal hij in plaats van een klein enkel vertekend beeld of een

enkel vertekende stroom van kracht de volledige kracht die beide partijen inhouden kunnen verwerken.

Let wel dat u niet gaat vergelijken les A met les B, want daar kan dikwijls een tegenspraak in zitten. Het moet ons duidelijk zijn. De duidelijkheid komt pas wanneer u inzicht krijgt. Het inzicht dat de mens krijgt aan de hand van de wereld, de bestaande onlusten, de neigingen van opstand en woede, zullen bepalend zijn voor hem. Zelf wederom hoe hij zichzelf beter kan realiseren in deze wereld. Het verzet dat bij de mens merendeels niet naar buiten komt is grotendeels de oorzaak dat hij een beperkt bewustzijn behoudt. Bij bepaalde oefeningen zal innerlijk verzet plaats maken voor aanvaarding.

Vraag: Op Kruis en Bord werden vragen gesteld nopens de verblijfplaats van bepaalde personen. Hierop werd verkeerd geantwoord. Hoe komt dat?

Antwoord: Ja, u hebt een plaats van een persoon via Kruis en Bord ter bepaling willen verkrijgen. Dit is een experiment, om de volgende reden. Hier is geen sprake van directe geestelijke beïnvloeding, om de goede reden dat de gevoeligheid bij het medium aanwezig dient te zijn en om een communicatie vanuit de geest te krijgen u in dit geval beter op een ander wijze kunt werken. Het hanteren van het Kruis kan een gezamenlijke idee weergeven waarbij een geestelijke concentratie gemoeid is en voortgaande vanuit een geestelijke concentratie een geestelijke bepaling geeft. Een persoon met wie men een afspraak heeft gemaakt, via een foto, en een helderziende vraagt waar deze zich bevindt, zo zal die de plaats aangeven waar die persoon sterk aan denkt. Reden: de emotie van de persoon is bepaling van plaats.

Het ligt in de bedoeling dat wij stoffelijk scheiden, maar pas vanaf het ogenblik dat wij inwendig de zekerheid hebben gekregen dat het noodzakelijk is dat op het pad van de bewustwording verder dient gegaan, in de overtuiging dat het Goddelijk Licht met ons is.

Elke mens die een Opperwezen boven zich erkent en die in deze erkenning de mogelijkheid ziet zelf te handelen in overtuiging en waarbij een daad gesteld wordt waarin hij meent zijn God te dienen, is zondenvrij. De eerlijkheid die hij erkent in het Wezen van zijn God en de uiting van eenheid in de schepping zijn bepalend voor zijn actie. Alles wat strijd vermijdt maar strijdt niet ontkent, maar vrede kan vinden, zelfs in de hoogste strijd, deze mens wordt verlicht en is in staat bevonden inwijding te ondergaan.

De tijden van heden bieden deze mogelijkheden, maar ook het menselijk denken, de menselijke beheersing is noodzakelijk om erkenning van de wijsheid die in het heelal en in de schepping verborgen ligt te ervaren en hem meester te maken in de schepping.

VERVOLG VRAGEN: GELOVEN EN KUNNEN (STUDIEBIJEENKOMST II)

7 februari 1962

Vraag: Er werd gezegd: "Vraag en er zal u gegeven worden", en daar tegenover is gesteld: "Vraag en er zal u niet gegeven worden". Kunt u hierover meer uitleg geven?

Antwoord: Dan starten we direct met het verband Jezus, toen hij hierop aarde leefde, in een tijd die ongeveer dezelfde was als nu. Nemen wij eerst de negatieve, of de afbrekende term: "Vraag en u zal niet gegeven worden". Dit houdt ten eerste de keuzemogelijkheid in die gegeven is aan de mens wanneer hij vraagt. Een vraag die geschiedt uit een wanhoop kan nooit ingewilligd worden. Althans niet zoals het is gesteld vanuit de Vader, vanuit de Al-God.

Ten tweede: Indien de vraag, langs een redelijke weg ons is ingegeven, dan kan onmogelijk een benadering tot het Goddelijke vanuit ons wezen komen. Ook op deze vraag kan dan niet een redelijk of verstandelijk gevolg gegeven worden. Hier liggen verschillende waarden in, en dan is het misschien meteen eenvoudig dit duidelijk te maken, als wij stellen dat God Al-ziel is, overal vertegenwoordigd. Nu kunt je nog zeggen: God is Liefde, God is rechtvaardig, God is goed, wijs en verduidelijk (geduldig, lijdzaam; Red.), enz. Maar dat zijn facetten Gods' die, indien u eenmaal op de weg bent van deze bepaling, uw eigen wezen zodanig instellen dat u via deze eigen bereiking die u doet, normaal de Goddelijke Kracht kunt aan het woord laten. Maar dat vraagt meer verregaand en doorgevoerd streven van de mens, waarbij hem in dit streven zelf al een mogelijkheid tot inzicht geboden wordt.

Een mens heeft een ziel. Deze ziel is het afgescheiden gedeelte van God. Dus van de Al-ziel. Stellen wij dat God Al-ziel is, dan is onze ziel ook geestelijk een gedeelte dat van God afgescheiden is en waarbij dit gedeelte (de ziel dus) zich niet meer bewust is van het totaal Goddelijke. Nu is er een geest of een bewustzijn. Dit bewustzijn is er om de ziel terug bewust tot zijn God te laten keren of opnieuw bewust te worden van zijn God. Indien wij nu tot de stof afdalen, een vergelijking willen maken, dan zal de Alvertegenwoordigheid ook zeer zeker in uw eigen denkvermogen aanwezig zijn. Echter zal elke vraag die u via dat verstandelijk vermogen uit, via deze stoffelijke noodzaak in beklag neemt, onderhevig zijn aan de begrippen die u verstandelijk van de kracht die u op u neemt of van de kracht die u voor de uitvoering aansprakelijk stelt, dat deze kracht normaal door u gekend moet zijn.

Dat houdt twee punten in:

1. Dat de mens niets vragen kan waarvan hij het overzicht niet machtig is. Indien er een begrenzing in zijn wezen is, waarbij hij niet verder kan gaan dan de uitvoerbaarheid in zijn beperkte zin, dan is dat in grote mate fataal.
2. Anderzijds houdt dat wel in dat alles wat de mens in zijn denkvermogen maar enigszins in vorm kan stellen, voor mogelijk kan achten, dat dit voor hem bereikbaar is.

Dan is het duidelijk dat, in de bewust verwarde weergaven soms die tot nadenken heeft verplicht, het noodzakelijk is dat u ook eerst uzelf dient te kennen. Deze zelfkennis vraagt verscheidene jaren. Het neemt zolang tijd in beslag dat wij er nu niet kunnen toe overgaan deze zelfkennis geheel ter ontwikkeling te brengen in de mens. Omdat wij anderzijds, gezien de noodzaak die in de komende tijd geschapen zal worden, zullen trachten de mens met een halve zelfkennis te doen komen tot gerechtvaardigde handelingen vanuit zijn God.

Dan moet u afstand doen in de eerste plaats van een God als persoonlijkheid, die u zich normaal voorstelt als zijnde menselijk. Want in de erkenning van een menselijke voorstelling zal de beperktheid van de menselijke kracht, dus de onmacht van de mens gelegen zijn. Het is niet voldoende als mens te zeggen: hier is iemand ziek, ik kan hem niet genezen, maar God kan hem wel genezen, (indien ik God zie als supermens die dit wel kan). Men kan echter via een overweging (aan de hand van de kleine schets die daar wel zeer duidelijk is in gegeven) komen,

tot een aanvoelen van een kracht die in de persoonlijkheid aanwezig is, en ook gericht kan worden.

Kom ik in zulke fase van meditatie (althans in het eerste, het is beter een instelling), zal het gevoel mee gaan praten. Een mens die het gevoel laat meepraten, en het emotionele, de spanning ervan in zijn eigen lichaam gewaar wordt, die heeft de zegel om verder te gaan. Deze kan het Goddelijke, de Al-kracht zo hij meent, bereiken.

In feite bereikt hij deze Al-God of Vader niet, maar bereikt alleen het overwegen en het zekere van zijn eigen zielkracht. Een mens (dat is kosmisch en overal geldend) kan alleen zijn God of de Al-God bereiken via zijn eigen zielkracht, zijn eigen zielszekerheid. Nooit en nimmer is het mogelijk een God als iets afgescheiden van ons op ons neer te laten komen. Vandaar dat u, indien u tot uw eigen ziel komt, het bewustzijn dat door de stoffelijke emotie aangestuwd wordt tot een beleving die niet meer stoffelijk verantwoordelijk nagegaan kan worden (dat is zuiver emotioneel), u uw eigen kracht gebruikt. Als u vanuit uw eigen kracht gaat spreken of vragen omtrent het probleem dat u in overweging hebt en gestuurd hebt tot uw eigen maximale kern, dan zal de ziel u zelf antwoorden.

Dit antwoorden van uw eigen wezen is al voldoende, om alles wat u lager afdalend stoffelijk en verstandelijk zult dienen te doen, mogelijk te maken. U krijgt volledig datgene wat u nodig hebt op dit punt. Het Al-Goddelijke is dan nog zeker niet bereikt. En zonder dat het in de bedoeling ligt een twijfel te scheppen, dat u niet direct tot uw God kunt gaan, maar dat u de zekerheid is geboden, dat u vanuit uw eigen wezen tot uw ziel kunt komen, die dan met het Al-Goddelijke in verbinding staande, u alles aanvullend zal gegeven worden wat u nodig hebt. Deze aanvullende noodzakelijkheid is:

1. Afhankelijk van datgene wat u denkt.
2. In vergelijk, of als evenwicht (noodzaak), datgene wat u doet.

Nu kan het mogelijk zijn dat de mens wel positief denkt, maar negatieve daden stelt. Deze mens die positief denkt, en uit zijn innerlijke overweging en eigen zielkracht erkent en meent zo goed te moeten handelen (dus positiviteit) meent hier: "Ik erken mijn eigen wezen als deel Gods, mijn bewustzijn, mijn geest" en dit bepaalt voor mij wat is goed, dus ga ik gewetensvol tot de daad over.

Neem nu aan dat deze daad negatieve gevolgen heeft, zo zal zelfs bij deze mens een groter bewustzijnsmogelijkheid aanwezig zijn. Het komt er niet zozeer op aan wat u doet, maar hoofdzakelijk aan wat u denkt. Maar uw denken moet in overeenstemming zijn met "mijn geweten". Zo handelend kunt u komen tot het besef van een innerlijke grootheid die u rustig God mag noemen.

In het Groot-Goddelijke een vraag stellend, kan die nooit direct stoffelijk verwerkelijkt worden als u deze op een verstandelijke, redelijke wijze stelt. Vandaar dat wij gezegd hebben "vraagt en u zult niet verkrijgen". Maar gezien onze vorige uitleg is het u mogelijk van uzelf te krijgen, door de aanvulling van uw zielkracht, die u aan de hand van het voertuig waar de uitvoering nodig is, op een normaal peil kunt brengen, zodat u verder kunt gaan. Eenmaal dat u komt tot de overtuiging van uw eigen harmonie, - die dan kan uitgedragen worden via andere wezens en door anderen met u samen -, komt u tot een overblik die (overzicht, dat ; Red.) voor u redelijk en verstandelijk waar te nemen is, maar die nooit afbreuk kan en zal doen aan uw denken. Indien beide waarden dus niet in strijd zijn met elkaar, dan hebt u direct het recht om God te zien als het Al-mogelijke en te vragen aan God, - maar de reden van het gevraagde (en in deze reden ligt dan omsloten uw eigen denken en uw eigen beleven van de essence die in u leeft) en daarbij de evenwichtige en niet ermee in strijdig verstandelijke opinie, - dat het resultaat dus zichtbaar zou zijn op een redelijke wijze.

De reden erbij waarom u vraagt? Deze reden slaat dan direct op de nodige kracht, hulp en mogelijkheid die u dient te hebben om uw eigen wezen kenbaar te maken. Het eigenaardige is dat indien u zo te werk gaat, u uw eigen wezen voorlopig stelt als iets waar een onuitputtelijke bron in aanwezig is.

Kunt u nu aan de hand van het geciteerde een begrip krijgen waar wij naar toe willen in dit geval? Om een basis van vertrek te nemen in de komende tijd. God, mijn ziel, mijn wezen geeft, maar mijn ziel staat met het Groot-Goddelijke in verband dus via mijn wezen kan ik vanuit dit Goddelijke putten, maar alleen vanuit mijn wezen kan ik dan weer datgene putten wat ik in mijn verstand, in mijn begripsbewuste Zijn voor mogelijk of belangrijk acht.

Vraag: Zou het kunnen dat we tot het kennen van onze eigen ziel moeten komen, en vanuit onze ziel het contact leggen met het Goddelijke waardoor we met het Goddelijke de kracht kunnen krijgen om onze wensen tot uitvoering te brengen?

Antwoord: Inderdaad. Maar we dienen erop te wijzen, dat wij aangestipt hebben dat u het eigen Goddelijke, het Al-Goddelijke praktisch zeker niet in menselijke vorm kunt benaderen. Het is niet mogelijk dat een mens het Al-Goddelijke kan bereiken, omdat de mens niet bij machte is te begrijpen, dat ééne wat God inhoudt.

Neem maar bijvoorbeeld alleen al de berechting (verhouding? Red.) omtrent goed en kwaad. De verscheidene elementen die voor ons stoffelijk strijdig zijn, maar alleen tot het verzet kunnen leiden van een evenwicht, maar meer niet. Verder, dat wij dus normaal niet het Goddelijke op een verstandelijke manier kunnen bereiken, alleen via een geëmotioneerde weg. Daar ligt al direct klaarheid dat u het Groot-Goddelijke niet kunt krijgen omdat u moet vertrekken van een beleven van een kracht die zeker Goddelijk is (aannemende dus dat er niets buiten het Goddelijke bestaat), maar dat u bij het beleven van deze kracht pas kunt komen om hoger op te gaan en deze zieslkern wel voor u een bereiking inhoudt en deze bereiking al voldoende is om ten uitvoer te brengen datgene wat u nu aan God zou vragen. (Maar dan op een bewuste wijze).

Dus het komt er niet op aan de weg die wij geschetst hebben, maar wel waar wij uiteindelijk willen toe komen. Het begrip dat wij daarvan willen stellen, willen wij nu voor iedereen duidelijk maken. Dat u in de eerste plaats God dient te zoeken in uzelf. Alles wat u buiten u stelt als het Goddelijke, het Grote, en dit als bereiking stelt, dat faalt, om de goede reden dat de mens geneigd is alles met zijn eigen drijven van denken zodanig in een vorm te gieten die nooit kan bestaan. Hij komt dan pas tot het bereiken van delen Gods die hem eens het inzicht zullen geven dat alles vanuit het Goddelijke te reproduceren is, dat het een Kracht is waar hij vrij toegang toe heeft. Alleen een garantie dat hij nooit meer kan nemen dan hij dragen kan.

Dus God in uzelf zoeken, en dit heeft Jezus ook gezegd: "Het Koninkrijk Gods". Buitenstaanders dachten, nu Hij (de Messias) komen zal om met het zwaard de verdrukker (de Romeinen) te verjagen. Vandaar dat de gelijkenissen die Hijzelf gaf achteraf ook een andere interpretatie gekregen hebben. Het Goddelijke zelf in deze uitspraak (zoals Jezus die toen gaf) was niet direct stoffelijk verwerkelijkt, zoals de mensen hoopten, maar sprak van een grotere dag, of van een langere tijd.

Daarbij meerdere zielen terug te voeren tot de mogelijkheid dat de erkenning van deze onbewustheid waar de ziel van de mensen de mogelijkheid zou gegeven worden, dat eens via deze weg de liefdeweg, de aanvaarding, de nederigheid en evenwicht vrij van verzet - de erkenning daarin, dat in het lijden zelfs ook de goedheid zat, - waaruit in de beleving van deze erkenning de vergevingsgezindheid lag. Deze punten bracht Jezus tot (zijn) een gezegde samen. Dus mens, aarzel niet. U kunt het werk doen met krachten die u, niet kennende maar wel aanvoelend, en in evenwicht gebracht met uw eigen geweten, krachten die u zeer zeker tot het resultaat voeren van eenheid. Dat wij al ziende mogelijk maken dat wij in de Goddelijke schepping de grote eenheid kunnen erkennen.

Reactie: Mag ik u even mijn visie geven? God, de Alkracht is aanwezig in elk kleinste deel van de schepping. Wanneer dat waar is, dan moeten we dus onszelf zien als zijnde een deel van God waarin de Godskracht volkomen aanwezig is. Wanneer wij dit aannemen dan kunnen we dus, een beroep doende op een kracht in ons, feitelijk alles verwerkelijken wat we wensen, wat we noodzakelijk achten. Wanneer we dus een beroep op de Goddelijke Kracht in ons, dat we dan feitelijk meer dan genoeg krachten aanspreken, dat we dan niet moeten trachten eventuele aanvullende krachten van buiten ons op te roepen.

Antwoord: Ja, maar zelfs deze krachten buiten u zijn Goddelijk. Nu leeft u in en wereld, waar het u mogelijk is van krachten buiten u als het ware ter steun op te roepen. Ze zijn in uw wezen aanwezig. Zij dienen er te zijn want niemand kan een kracht oproepen waar hij de naam niet van kent. De naam, betekenis is gevoelsbeleving, is uw eigen weten, uw eigen aanvoelen van het harmonische, van het rustige. Nu hebt u gesteld dat God is een potentie, overal aanwezig. Zeer goed, maar wat ben ik met een potentie?

Reactie: Potentie kan geactiveerd worden natuurlijk.

Antwoord: Wat is daar voor nodig. Buskruit bijvoorbeeld is potentie. Wat moet ik doen? Zolang ik geen vuur maak is buskruit voor mij potentie. Het komt er op aan dat wij nu de ontsteking kunnen vinden om deze potentie tot ontlading te brengen. Deze ontsteking ligt in de mogelijkheid die ik

mij verstandelijk kan indenken. Maar ook bestaat de mogelijkheid dat ik via mijn gevoelsbeleving een idee kan scheppen dat weer mijn omvattend idee van de wereld, bv. dat ik aan de hand van de versterking van dit idee andere slapende potenties in mij aanwezig, als een energie kan omtoveren. Het is dus niet voldoende alleen maar op mijzelf beroep te doen. Alleen is het goed en aanbevolen van via uw eigen wezen een erkenning Gods te zien, die gepaard gaande met een overtuigende eenheid en harmonie van uw wezen, dat u zo handelend, uzelf dient.

Want eerst moet u uzelf dienen, omdat u, voordat u iemand anders wilt gaan dienen, op het vlak moet komen van eenheid waar u in opgeslorpt wordt. De opslorpsmogelijkheid die krijgt u pas door het besef, de noodzaak, dat bijvoorbeeld door goed te doen in de wereld daar nergens anders de reden voor ligt, dan dat ik praktisch zonder dat niet rustig kan zijn. Ik heb de behoefte daarvoor. Voel ik dat in mijn wezen in een zo grote graad, dan kan ik zeggen: "Goedheid Gods, Kracht, alomvattend vertegenwoordigd daarin", dan is dat mogelijk. Eer (eerder? Red.) niet. Indien ik zeg: "Ik moet goed doen omdat ik anders zus of zo ben", dan ben ik er nog niet. Ik ben er pas indien mijn ganse wezen tot een erkenning kan leiden van een eenheid en een gevoel van goedheid, een samenhorigheid en een samenbeleving, waarbij ik mijn eigen wezen erken in zoveel ruimer mogelijke dingen. Dus indien ik deze trap bereikt heb dan zal ik elke zielkern van elke kracht die ik in mijn wezen, en ook buiten mijn wezen, erken als deel van de Grote Kracht, direct via mijn wezen meer kunnen laten ontladen dan door andere mensen.

Stelt U het zo: Indien u met 20 mensen samen zit en 20 bidden, het mogelijk is dat slechts door jullie eigen wezen, datgene wat gevraagd wordt in dit gebed, voor mogelijk wordt geacht. Dat heeft Jezus ook gezegd: "Vraagt en doe het in mijn naam". Indien wij Jezus nu zien als een engzijdig gedeelte van iets, dan zullen wij ook maar een eng gedeelte krijgen. Gaan wij op tot een grotere liefde (tot Jezus) dan is het mogelijk dat wij bv. door een lijden of zo, pas dan er toe kunnen komen ons eigen wezen beter te leren kennen als mens.

Vraag: Is het mogelijk contact te leggen tussen ons en onze ziel? Bestaat er misschien een oefening voor?

Antwoord: De geest, het bewustzijn, activeert de zielkracht. Zie het nu niet als stoffelijk, als lichaam. De geest is ook wel een lichaam, maar dan iets fraaier. Uw ziel dan als iets schitterend in goud. Neen, zo is het niet. Uw ziel is de Kracht van God vertegenwoordigd in uw wezen. Het komt er dan op aan via de bewustzijnsuitbreiding te komen tot een kosmische beleving waarin mijn ziel zich kan vestigen. Alle andere verschijnselen, die zijn er nodig om mijn bewustzijn te scholen, te leren tot wat mijn zielskracht in staat is. Maar mijn zielskracht is pas dan tot alles in staat, wanneer ik deze met mijn bewustzijn kan in actie brengen, of in bewust aanvaardde rusttoestand, tot mijn God kan leiden. Maken wij de fout onze zielskracht tot ons te trekken, dan is dat onmogelijk. Waarom niet? Veel mensen willen iets op zich trekken dat ze al bezitten. Ze vergeten dat de ware en juiste weg is om via datgene wat men bezit te komen tot een dubbel bezit. Als we geloven in het Lichtende en de vermenigvuldiging van wat ze vandaag bezitten, morgen dubbel zullen bezitten, indien ze het huidig bezit maar goed besteden.

Vraag: U hebt in het begin gesteld dat het er niet op aankomt wat we doen, maar enkel wat we denken. Klopt dat?

Antwoord: Voor het persoonlijk bewustzijn, ja zeker. Echter is er nadien gesteld dat uw denken en uw doel niet in strijd mogen zijn met uw eigen visie, uw eigen leven. Maar indien ik eerlijk vanuit mijzelf iets in mijn eigen wezen als noodzaak voor mij erken, en ik heb daar een Godsvertrouwen in, ik heb er een zekerheid in opgebouwd, zal alles wat ik doe, zelfs als het verkeerd is, leiden tot een groter Godsvertrouwen en een Godserkenning in mijn wezen. Dat lijkt voor de stofmens niet aanvaardbaar. Maar vergeet een zaak (ding; Red.) niet, namelijk dat u vanuit het menselijk standpunt het Goddelijke niet kunt overzien en dat u onmogelijk vanuit een menselijk begrip kunt goedkeuren, zelfs dat Jezus aan het kruis zegt tegen de goede moordenaar: "Vandaag nog zult u in mijn paradijs zijn".

Wanneer men iets doet, en dit doen is het gevolg van een denken dat harmonisch is met het wezen of de zielskracht, de erkenning door het bewustzijn, dan leidt dit tot een honderd percent juistheid voor het individu. Daarom is ook gesteld: probeer in uw groepen één doel te stellen dat voor iedereen aanvaardbaar is, ongeacht de meningen die u er op na houdt. Maar als u bijeenkomt voor experimenten, zult u bij het in acht nemen van het doel, nooit disharmonie in uw buurt ontwikkelen. Stuiten leden op moeilijkheden om dit doel te kiezen, dan moet u met elkaar overleggen of er niets eenvoudiger kan gevonden worden. Wordt men gewaar dat er bepaalde activiteiten die men doet direct storend zouden werken tegenover het grootgestelde doel, dan is

het uw taak om te zien in hoeverre u weer eerlijk denkt met uzelf, en dan uw daad wijzigen aan de hand van de oplossing, of het gevolg dat door uw eerste daad is geschiedt.

Stel in het algemeen in onze cursus: datgene wat ik doe, doe ik voor het goede, en breng uw idee van het goede in overeenstemming met de lessen die gegeven zijn, met begrippen van God en Kosmos, dan zult u nooit op een zijpad geraken. Hoe moeilijk soms ook de erkenning van uw eigen wezen later is. Want ook de erkenning van uw eigen wezen gaat niet gepaard met een zekere glorie, dat kan zeer hard vallen. En hoe harder het eigenlijk valt, hoe makkelijker het op te lossen is. Want een denkend wezen, dat in een zeer grote tegenspoed zich geslagen voelt, krijgt een beperkte reactie van denken, of actie van uiting. Door deze rust, is de mogelijkheid geboden van de andere zijde die niet is beleefd, maar door de evenwichtsverhoudingen in het geschapene van deze te activeren. Dus ik kom tot de erkenning op een zeker moment: "Ik deug niet, ik heb verkeerd gedaan". Dat kan zo vreselijk pijnlijk zijn, dat u verlamd van denken en zijn wordt. Het is dus nodig geweest dat u tot deze erkenning kwam, omdat er iets machtiger boven u stond en u daarop attent maakte. Door deze erkenning: "Ik heb verkeerd gedaan", komt deze kracht bij u aankloppen. U hebt het zo aan te nemen en dan te beginnen, volgens de weg die u voorgespiegeld krijgt. Vandaar dat de Orde zegt: Geen eeuwige verdoemenis. God is Liefde, God is Barmhartig, de vrije wil van de mensen bepaalt het terugkomen tot mijn wezen.

Vraag: Over die vrije wil. Er zijn mensen die vinden geen vrije wil te bezitten.

Antwoord: Een vrije wil van de mens zoals die u kent, is vrij om te doen en te laten wat hij wil. Maar vanuit het Goddelijke is deze wil beperkt, omdat de beperking gewoonlijk aanzet, daar waar de niet erkenning van het Goddelijke aanwezig is. Waar het Goddelijke aanwezig is, is de wil onbeperkt. Maar gezien de erkenning van het Goddelijke zal de wil op zichzelf niet meer de normale wil zijn, zoals ze in de stof geïnterpreteerd wordt, maar het gewone zijn (gewoon het zijn; Red.). In de volmaakte wilsuiting Gods ligt het Zijn, is alles aanwezig en willen dient gewoonlijk maar om een tekort van de wensen aan te vullen. U kunt bv. eeuwig willen leven in het voertuig zoals u nu bent. U bent vrij van dit te willen, alleen het komt niet uit. Daarin ziet u dat u beperkt bent. Indien de erkenning Gods daar is, is geen willen meer noodzakelijk, want, dan moet u geen aanvulling meer hebben.

Er zijn natuurlijk verscheiden verwarde stellingen uit voortgekomen, die u zeer sterk in de Islam vindt zoals "het is Gods wil dat ik lijd, dus ik lijd". Op zichzelf betekent dit dat het lijden wordt aanvaard, waarbij een loutering erkend wordt en een erkenning van het eigen wezen, fouten van eigen wezen, is ook daar reeds aan de hand van de aanvaarding een zekere grote weg tot bereiking mogelijk, maar geeft zeker geen inzicht in het werkelijke Zijn.

Vraag: Kunt U ons iets meer vertellen over het symbolisch verlaten van een kamer?

Antwoord: Doodeenvoudig. Ik kan, terwijl ik mij hier neerzet, mij rustig voorstellen dat ik recht sta. Ik kan mij ook voor de tafel plaatsen of de kamer verlaten. Dit dient wel ingeoeft te worden. Een zeer goede oefening is de volgende: Stelt u zich voor, wanneer u rustig ontspannen zit, dat u recht staat, altijd voor u blijft kijken, nooit omkijkt, en in plaats van de deur open te doen, door de muur heengaat. In feite blijft u wel zitten. Maar indien u dit herhaalde malen doet, zult u gewaarworden dat wanneer u geestelijk door die muur heengaat u wel eens het verschil van temperatuur kunt gewaarworden, die van kamer tot kamer heerst. Dan bent u nog altijd in uw lichaam, dit is nog geen uittreding. Echter de symboliek die vorige maal bedoeld werd duidt meer op het volgende. Hoe is het mogelijk dat de geest zo moeilijk iets in de stof kan brengen? De reden zit in het feit dat teveel bewust aandacht wordt gegeven aan datgene wat wenselijk zou gebracht worden. Indien dit enigszins kan verminderen door, al is het maar een kamer symbolisch te verlaten, zoals omschreven, zal er een krachtiger slag merkbaar zijn. De bewustzijnsgrens wordt dan iets verflauwd. Men zal dan gewaar worden dat in deze omstandigheden het makkelijker is een bepaalde instelling te krijgen. Het zijn de gewaarwordingen die u hebt die de instelling verraden. Echter mag u er zo geen gebruik van maken dat het lichaam er onprettige gewaarwordingen bij krijgt. De instelling is volledig innerlijk.

Vraag: De ene keer wordt gezegd "zet alle redelijkheid opzij", dan weer "blijf steeds redelijk", ook "de lessen mogen niet met elkaar vergeleken worden". Kunt u dat toelichten?

Antwoord: Indien een mens onredelijk begint te handelen in de stof maakt hij van zijn eigen wezen iets onredelijks. Het komt er op aan uw eigen gevoelswereld zodanig te leren beseffen, dat u dit redelijke waarschijnlijk, ofwel vernauwen moet ofwel verruimen. Indien wij redelijk alles

gaan doen dat voor ons of de maatschappij betaamt, zullen wij altijd aanleunen aan een gezagspositie die de redelijkheid er voor u in gehamerd heeft, wat in feite niet zo redelijk is. Vervolgens, indien u een kracht gebruiken wilt, zult u wel altijd de eerste weg van de emotie moeten gaan om contact te krijgen. Dit emotionele is in harmonie met uw eigen wezen.

Is eenmaal uw eigen wezen in harmonie gebracht, zal uw denken, zelfs indien het een verzet van de buitenwereld met zich roept, steeds zeer zeker Goddelijk genoemd kunnen worden. Dat houdt in dat hij die gaat als baanbreker, als een anarchist, revolutionair, rebel zal aanzien worden. Veelal zullen de betrachtingen van de redelijke mens, of degenen die redelijk denken, niet door zijn optreden in praktijk gebracht worden. Het geestelijk aspect moet u bereiken langs de emotionele weg. Brengt u het redelijke in harmonie met uw denken, dan pas krijgt u een erkenning in stof en geest van uw eigen wezen dat kosmisch genoemd kan worden en zeer zeker voor de uitdraging van de komende tijd noodzakelijk zal blijken. De onredelijkheid, zolang dat ze voor u onredelijk blijft, is niet aanvaardbaar.

Maar gezien u in uw eigen wezen door het emotionele gedreven, kunt komen tot een aanvaarding van iets dat bestaat en zeer zeker Goddelijk van aard is en als dusdanig door u erkend wordt, zal de redelijkheid zoals ze buiten u bestaat, verschillen van uw eigen redelijkheid. U zult daarbij niet het Zijn van anderen ontkennen maar u zult uw eigen wezen doortrekken, in acht genomen de contactname die ook anderen kunnen leggen of het wezen Gods dat ook bij anderen aanwezig is. U zult niet schendend optreden maar u zult uw eigen wezen op een ander vlak bezien.

Probeer kort te stellen: Ik zie als het redelijke wat voor mij normaal zou dienen te mogen, geschieden. Iets onredelijks zou bijvoorbeeld zijn: sla allen het hoofd af en u wordt heilig. Dat is niet redelijk. Maar een rede wordt gewoonlijk afgeleid van een norm die in de stof en ook in de geest is gesteld, door iets of door hem in stand gehouden, die als noodzaak kan gelden voor iets geheel (een geheel? Red.). Het Goddelijke overal in vertegenwoordigd, zal aan de hand van het beleven van geest en stof als eenheid geen rede meer kennen, alleen een gewoonte -noodzaak- een erkenning in zich dragen van het zijnde van de schepping.

Degenen die zover komen zullen de wereld niet verwerpen, maar zullen in de wereld een taak vervullen waarbij hun eigen wezen deel wordt van een kracht die dan de norm, veranderd in deze wereld, door lichtende krachten zal tot uiting brengen. Wij begrijpen zeer goed dat indien er over redelijkheid gesproken wordt er een verwarring kan bestaan, maar hoeveel zaken doet u onredelijk? Normaal zuiver alleen omdat u denkt dat het goed is. U kunt hardhandig optreden tegenover iemand, dit kan onredelijk zijn niettegenstaande voor u redelijk, en ook omgekeerd. U kunt aan de hand van iets dat u lief en dierbaar is zeer onredelijk handelen, toch zult u menen aan de hand van uw liefde die u kent daarin een redelijke rechtvaardiging te krijgen. Neem nu een groot kosmisch idee aan, dan zal het u duidelijk zijn dat uw persoonlijkheid alleen geldt en deze redelijkheid zich dan zal dienen af te wegen tegenover uw zijn en het erkennen daarvan.